خبر

پاسخ وزارت خارجه به اظهارات گروسی

سخنگوی وزارت امور خارجه با اشاره به رفتار دوگانه آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در قبال ایران تصریح کرد: گروسی نمی‌تواند با استناد به «عدم عضویت» رژیم صهیونیستی در معاهده منع اشاعه، بی‌تفاوتی آژانس در قبال زرادخانه اتمی آن رژیم و رفتار دوگانه آژانس در قبال برنامه هسته‌ای ایران را کتمان کند.

به گزارش ایسنا، اسماعیل بقائی پنجشنبه ۲۸ آبان ۱۴۰۵ در واکنش به اظهارات رافائل گروسی مدیر کل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در توجیه رفتار دوگانه آژانس در قبال برنامه هسته‌ای صلح‌آمیز ایران و برنامه هسته‌ای تسلیحاتی رژیم صهیونیستی در شبکه ایکس نوشت: رافائل گروسی مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی گفته است: «ایران عضو معاهده منع اشاعه است و موافقت‌نامه جامع پادمان با آژانس دارد؛ اما اسرائیل چنین وضعیتی ندارد.» سپس نتیجه می‌گیرد که مسئله «معیار دوگانه» در این مقایسه «موضوعیت ندارد.»

وی افزود: اما این پاسخ، خلط صلاحیت حقوقی با مسئولیت و بی‌طرفی نهادی است. پرسش این است که چرا موجودیتی اشغالگر و نسل‌کش با زرادخانه هسته‌ای، باید خارج از نظارت جامع باقی بماند و این امر چه نسبتی با هدف اعلام‌شده نظام منع اشاعه دارد؟

بقائی ادامه داد: گروسی ظاهراً قطعنامه تاریخی ۱۹۹۵ را از یاد برده است؛ قطعنامه‌ای که با حمایت آمریکا، روسیه و انگلیس، پیوستن همه طرف‌ها در خاورمیانه «بدون استثنا» به معاهده منع اشاعه و قرار گرفتن کلیه تأسیسات هسته‌ای آنها زیر پادمان جامع را مطالبه کرد. در سال ۲۰۰۰ نیز کنفرانس بازنگری مشخصاً بر ضرورت پیوستن اسرائیل و پذیرش نظارت جامع آژانس تأکید کرد.

سخنگوی وزارت امور خارجه تصریح کرد: این قطعنامه بخشی از مبنای توافقی بود که تمدید نامحدود معاهده منع اشاعه را ممکن ساخت. بنابراین مسئله رژیم اسرائیل نه یک مطالبه سیاسی تازه، بلکه بخشی از تعهدات و توافق‌های تاریخی شکل‌دهنده نظام منع اشاعه است.

بقائی افزود: آژانس نمی‌تواند با استناد به این تفاوت، پرسش از ناکامی نظام منع اشاعه در تحقق جهان‌شمولی و نابرابری امنیت هسته‌ای منطقه را فاقد موضوعیت اعلام کند.

سخنگوی وزارت امور خارجه تصریح کرد: اگر عضویت در پیمان منع اشاعه مبنای مطالبه پاسخ‌گویی از ایران است، عدم عضویت اسرائیل نباید به سپر دائمی برای مصون ماندن آن رژیم از مطالبه پیوستن به معاهده و نظارت جامع تبدیل شود. بی‌طرفی را نمی‌توان فقط در اجرای تعهدات دولت‌های عضو جست‌وجو کرد و از پاسخ‌گویی درباره ناکامی نظام منع اشاعه در قبال خارج‌ماندگان آن چشم پوشید.

وی افزود: معیارهای دوگانه آژانس به همین‌جا ختم نمی‌شود. گروسی درباره حوادث نیروگاه زاپوریژیا در اوکراین صریحاً گفته است: «هرگونه اقدام خشونت‌آمیز در داخل یا اطراف نیروگاه را محکوم می‌کنم.» اما در ارتباط با بمباران تأسیسات هسته‌ای ایران توسط آمریکا و اسرائیل، به اعلام کلی اینکه تأسیسات هسته‌ای نباید هدف حمله قرار گیرند بسنده کرد و از محکومیت صریح عاملان حمله خودداری کرد.

بقائی ادامه داد: وقتی برای یک مورد از «محکوم می‌کنم» استفاده می‌شود و برای مورد دیگر به «انگشت اتهام نمی‌گیریم» پناه می‌بریم، معیار دوگانه کاملا مشهود است و این یعنی اعتبارزدایی از آژانس و سست کردن پایه‌های نظام منع اشاعه.

«ابتکار» از نشست سه‌جانبه ترامپ، پوتین و شی گزارش می‌دهد

نقشه جدید قدرت در جهان

گروه بین‌الملل - درحالی‌که نگاه رسانه‌های جهان به دیدار دونالد ترامپ، شی جین‌پینگ و ولادیمیر پوتین در شهر شنژن چین دوخته شده بود، تحولی کمتر دیده‌شده در حاشیه اجلاس همکاری اقتصادی آسیا و اقیانوسیه جریان داشت. کشورهایی که سال‌ها امنیت و تجارت خود را بر روابط با قدرت‌های بزرگ استوار کرده بودند، اکنون در جست‌وجوی مسیرهای تازه‌ای برای کاهش وابستگی هستند. کانادا و ژاپن، دو متحد نزدیک آمریکا، نمونه‌های برجسته این تغییر محسوب می‌شوند؛ کشورهایی که با وجود تفاوت‌های جغرافیایی و امنیتی، به نتیجه مشترکی رسیده‌اند: اتکای بیش از اندازه به واشنگتن یا پکن می‌تواند هزینه‌های سنگینی داشته باشد.

تحولات شنژن نشان می‌دهد رقابت قدرت‌های بزرگ، برخلاف تصور اولیه، لزوماً به انفعال کشورهای دیگر منجر نمی‌شود. افزایش فشارهای اقتصادی و امنیتی می‌تواند آنها را به گسترش همکاری‌های مستقل ترغیب کند

به گزارش رویترز، در شرایطی که ترامپ تلاش می‌کند مناسبات جهانی را از طریق گفت‌وگو با رهبران چین و روسیه بازتعریف کند، قدرت‌های میانی نیز به دنبال گسترش روابط اقتصادی و امنیتی مستقل هستند. این تحرکات نشانه شکل‌گیری نظمی است که در آن کشورهای متوسط دیگر نمی‌خواهند صرفاً تماشاگر تصمیم‌های قدرت‌های بزرگ باشند.

شنژن؛ دو روایت از یک اجلاس

دیدار سه‌جانبه رهبران آمریکا، چین و روسیه در شنژن، مهم‌ترین رویداد سیاسی اجلاس اپک بود. ترامپ این نشست را حتی بزرگ‌تر از کنفرانس یالتا توصیف کرد؛ نشستی تاریخی که در سال ۱۹۴۵ درباره ترتیبات اروپا پس از جنگ جهانی دوم برگزار شد. بااین‌حال، اهمیت نشست شنژن تنها به گفت‌وگوهای سه قدرت محدود نمی‌شود. هم‌زمان با نمایش دیپلماسی رهبران بزرگ، کشورهای دیگر تلاش کردند منافع خود را از مسیر توافق‌های تجاری، همکاری‌های صنعتی و مشارکت‌های امنیتی دنبال کنند.

این دو روند تصویری متفاوت از آینده روابط بین‌الملل ارائه می‌کنند. قدرت‌های بزرگ به دنبال تثبیت جایگاه خود در مدیریت بحران‌های جهانی هستند، اما قدرت‌های میانی نگران‌اند که تصمیم‌های راهبردی بدون مشارکت مؤثر آنها اتخاذ شود. نتیجه این نگرانی، تلاش برای ایجاد گزینه‌های جایگزین در سیاست خارجی است.

کانادا؛ فاصله‌گیری بدون قطع رابطه

مارک کارنی، نخست‌وزیر کانادا، از چهره‌های اصلی این رویکرد تازه است. او که پیش‌تر بر ضرورت همکاری قدرت‌های میانی تأکید کرده بود، در حاشیه اجلاس شنژن تلاش کرد روابط اقتصادی کشورش را متنوع‌تر کند.

بر اساس گزارش رویترز، کانادا مذاکرات تجارت آزاد با فیلیپین را به پایان رسانده و به دستیابی به توافق اقتصادی گسترده‌تر با اتحادیه کشورهای جنوب شرق آسیا نزدیک شده است. این تحولات نشان می‌دهد اتاوا به دنبال بازارهایی فراتر از روابط سنتی خود با آمریکا است. کارنی همچنین با شی جین‌پینگ درباره تمدید توافق تعرفه‌ای تا سال ۲۰۲۸ به تفاهم رسید. بر اساس این توافق، چین تسهیلات تعرفه‌ای را برای ۴۰۰ میلیون دلار کانادا کالای بیشتر، از جمله گوشت خوک و میگو، گسترش می‌دهد و کانادا نیز موانع واردات برخی محصولات فولادی و آلومینیومی چین را کاهش خواهد داد.

این توافق به معنای تغییر کامل جهت‌گیری کانادا نیست؛ بلکه تلاشی برای کاهش آسیب‌پذیری اقتصادی در برابر تصمیم‌های تجاری واشنگتن محسوب می‌شود.

ژاپن؛ جست‌وجوی شرکای جایگزین

وضعیت ژاپن با کانادا تفاوت اساسی دارد. توکیو به دلیل تنش‌های امنیتی با چین و وابستگی گسترده به حمایت نظامی آمریکا، امکان نزدیکی اقتصادی مشابه اتاوا به پکن را ندارد. سانائه تاکایچی، نخست‌وزیر ژاپن، در سفر به مانیل تلاش کرد همکاری با کشورهای جنوب شرق آسیا را گسترش دهد. تأمین مواد معدنی حیاتی، تقویت زنجیره‌های تأمین و افزایش همکاری‌های انرژی با کره جنوبی از محورهای اصلی این رایزنی‌ها بود.

ژاپن همچنین با اتحادیه آسه‌آن بیانیه مشترکی درباره تاب‌آوری اقتصادی تصویب کرد. هدف این اقدامات، کاهش وابستگی به منابع محدود تأمین کالاهای راهبردی و افزایش قدرت مانور اقتصادی در شرایط بحرانی است.

برای توکیو، موضوع فراتر از تجارت است. نزدیکی ترامپ به شی جین‌پینگ نگرانی‌هایی درباره میزان تعهد واشنگتن به متحدان آسیایی ایجاد کرده است. ژاپن همچنان به حمایت نظامی آمریکا نیاز دارد، اما تلاش می‌کند در حوزه اقتصاد و فناوری استقلال بیشتری به دست آورد.

پایان دوران اعتماد بی‌قیدوشرط؟

یکی از مهم‌ترین پیام‌های تحولات اخیر، تغییر برداشت متحدان آمریکا از قابلیت پیش‌بینی سیاست‌های واشنگتن است. سیاست تعرفه‌ای ترامپ نشان داده که حتی شرکای سنتی نیز ممکن است با فشارهای اقتصادی آمریکا مواجه شوند. در سوی مقابل، وابستگی گسترده به زنجیره‌های تأمین چین نیز برای بسیاری از کشورها نگرانی‌آفرین شده است. محدودیت‌های تجاری و رقابت بر سر فناوری‌های حساس، ضرورت متنوع‌سازی منابع واردات را افزایش داده‌اند.

ژائو مینگهائو، کارشناس روابط بین‌الملل دانشگاه فودان شانگهای، در گفت‌وگو با رویترز تأکید کرده که کشورها علاوه بر کاهش وابستگی به اقتصاد چین، در حال مدیریت خطرات ناشی از اتکا به آمریکا هستند.

این ارزیابی نشان می‌دهد مسئله اصلی قدرت‌های میانی انتخاب یکی از دو اردوگاه نیست؛ بلکه کاهش هزینه‌های وابستگی به هر دو قدرت است. آنها می‌خواهند بدون قطع روابط موجود، امکان تصمیم‌گیری مستقل‌تری داشته باشند.

مواد معدنی؛ ابزار تازه قدرت

یکی از عرصه‌های اصلی این رقابت، دسترسی به مواد معدنی حیاتی است؛ منابعی که در صنایع پیشرفته، خودروهای برقی، تجهیزات دفاعی و فناوری‌های نوین کاربرد دارند. چین در بخش‌هایی از زنجیره فرآوری این مواد جایگاه مهمی دارد و همین مسئله نگرانی کشورهای صنعتی را افزایش داده است. ژاپن و کانادا تلاش می‌کنند با همکاری یکدیگر و توسعه روابط با اروپا، مسیرهای تأمین جایگزین ایجاد کنند.

رویترز گزارش داده که کانادا و اتحادیه اروپا ماه گذشته همکاری تازه‌ای در حوزه انرژی و فناوری آغاز کردند. ژاپن نیز در پروژه ساخت جنگنده پیشرفته با بریتانیا و ایتالیا مشارکت دارد و پیش‌تر توافقی برای تأمین عناصر خاکی کمیاب سنگین از یک پالایشگاه فرانسوی منعقد کرده است.

این همکاری‌ها نشان می‌دهد مفهوم امنیت ملی دیگر به تجهیزات نظامی محدود نیست. دسترسی پایدار به مواد اولیه، فناوری و بازارهای صادراتی نیز به بخشی از محاسبات راهبردی کشورها تبدیل شده است.

ائتلاف‌های کوچک، منافع بزرگ

قدرت‌های میانی برخلاف آمریکا، چین و روسیه توانایی تعیین یک‌جانبه قواعد جهانی را ندارند، اما می‌توانند از طریق همکاری‌های چندجانبه وزن اقتصادی و سیاسی خود را افزایش دهند. گسترش روابط کانادا با آسه‌آن، همکاری ژاپن با کره جنوبی و مشارکت‌های صنعتی با اروپا، نمونه‌هایی از این الگو هستند. چنین توافق‌هایی الزاماً به تشکیل بلوک‌های سیاسی تازه منجر نمی‌شوند؛ بلکه شبکه‌ای از همکاری‌های انعطاف‌پذیر ایجاد می‌کنند که کشورها می‌توانند متناسب با منافع خود از آنها بهره ببرند.

مزیت این رویکرد آن است که وابستگی به یک شریک کاهش می‌یابد، بدون آنکه روابط با شرکای دیگر قطع شود. بااین‌حال، محدودیت‌های آن نیز روشن است. ایجاد زنجیره‌های تأمین جدید زمان‌بر و پرهزینه است و همکاری اقتصادی نمی‌تواند به‌سرعت جایگزین تضمین‌های امنیتی آمریکا شود.

نظم جهانی در حال بازتعریف

تحولات شنژن نشان می‌دهد رقابت قدرت‌های بزرگ، برخلاف تصور اولیه، لزوماً به انفعال کشورهای دیگر منجر نمی‌شود. افزایش فشارهای اقتصادی و امنیتی می‌تواند آنها را به گسترش همکاری‌های مستقل ترغیب کند.

البته توانایی کشورها برای اجرای این سیاست یکسان نیست. کانادا به دلیل موقعیت جغرافیایی و روابط اقتصادی خود امکان گفت‌وگوی مستقیم با چین را دارد، درحالی‌که ژاپن به سبب ملاحظات امنیتی ناچار است مسیر متفاوتی انتخاب کند. ناروشیگه میچیشیتا، استاد مؤسسه ملی مطالعات سیاست‌گذاری ژاپن، معتقد است همکاری قدرت‌های میانی نمی‌تواند جایگزین نفوذ آمریکا شود، اما تاب‌آوری آنها را افزایش می‌دهد.

این تمایز برای فهم آینده نظم جهانی اهمیت دارد. هدف قدرت‌های میانی حذف نقش آمریکا یا چین نیست؛ آنها می‌خواهند هزینه وابستگی را کاهش دهند و در برابر تغییرات ناگهانی سیاست قدرت‌های بزرگ آسیب‌پذیری کمتری داشته باشند.

در نهایت، شاید مهم‌ترین پیام اجلاس شنژن نه در تصاویر دیدار ترامپ، پوتین و شی، بلکه در توافق‌هایی نهفته باشد که دور از کانون توجه رسانه‌ها شکل گرفت. جهانی که قدرت‌های بزرگ درباره آینده آن مذاکره می‌کنند، هم‌زمان شاهد تلاش کشورهایی است که نمی‌خواهند سرنوشت اقتصادی و امنیتی خود را تنها به تصمیم دیگران واگذار کنند. این روند می‌تواند یکی از ویژگی‌های تعیین‌کننده نظم بین‌المللی سال‌های آینده باشد.

دموکرات‌ها به دنبال مشروط کردن بودجه جنگ علیه ایران هستند

رقابت سنا و کنگره بر سر جنگ

اختلافات بر سر ادامه جنگ آمریکا علیه ایران وارد مرحله تازه‌ای شده و این بار بودجه دولت فدرال به مهم‌ترین ابزار فشار دموکرات‌ها بر دونالد ترامپ تبدیل شده است. گروهی از سناتورهای دموکرات در تلاش‌اند با تدوین طرحی جدید، تأمین مالی عملیات تهاجمی علیه ایران را به دریافت مجوز از کنگره مشروط کنند. این اقدام در شرایطی صورت می‌گیرد که قانون‌گذاران آمریکایی تنها تا یازدهم دسامبر فرصت دارند درباره بودجه دولت به توافق برسند؛ مهلتی که احتمال تعطیلی دوباره بخشی از دستگاه‌های فدرال را افزایش داده است.

به گزارش پولیتیکو، سناتور تیم کین اعلام کرده که گروهی از دموکرات‌های سنا پیش‌نویس طرح محدودیت بودجه جنگ علیه ایران را آماده کرده‌اند. بر اساس این پیشنهاد، دولت ترامپ نمی‌تواند بدون مجوز کنگره از منابع مالی مصوب برای عملیات تهاجمی استفاده کند؛ بااین‌حال، اقدامات دفاعی در برابر حملات احتمالی از این محدودیت مستثنا خواهند بود.

در تدوین این پیشنهاد، سناتورهایی از جمله کریس کانز، پتی موری، جک رید، جین شاهین و مارک وارنر مشارکت دارند. هدف آنها گنجاندن محدودیت‌های جنگی در توافق بودجه‌ای است که تصویب آن برای جلوگیری از تعطیلی دولت ضرورت دارد. بااین‌حال، هنوز توافقی میان رهبران دو حزب شکل نگرفته و مشخص نیست این پیشنهاد بتواند حمایت کافی برای تصویب در کنگره به دست آورد.

تلاش تازه دموکرات‌ها پس از آن صورت می‌گیرد که سنای آمریکا روز پنجشنبه با ۵۱ رأی مخالف در برابر ۴۸ رأی موافق، قطعنامه محدود کردن اختیارات جنگی ترامپ را رد کرد. این قطعنامه رئیس‌جمهوری را ملزم می‌کرد عملیات نظامی علیه ایران را متوقف کند یا برای ادامه آن مجوز قانونی بگیرد. شکست این قطعنامه نشان داد که محدود کردن اختیارات نظامی رئیس‌جمهوری همچنان با موانع سیاسی جدی روبه‌روست. اکنون دموکرات‌ها امیدوارند از مسیر کنترل منابع مالی، فشار مؤثرتری بر کاخ سفید وارد کنند.

این تغییر راهبرد اهمیت ویژه‌ای دارد؛ زیرا کنگره علاوه بر اختیارات نظارتی، در تصویب اعتبارات عمومی نیز نقش تعیین‌کننده‌ای دارد. مشروط کردن هزینه‌های جنگ می‌تواند دولت را برای ارائه توضیحات بیشتر درباره اهداف و مدت عملیات تحت فشار قرار دهد.

نکته قابل توجه، واکنش جان تون، رهبر اکثریت جمهوری‌خواه سنا، به پیشنهاد دموکرات‌هاست. او این ایده را به‌طور کامل رد نکرده و احتمال معامله بر سر محدودیت‌های جنگی در برابر افزایش بودجه امنیت ملی و تولید مهمات را مطرح کرده است.

چنین توافقی می‌تواند برای بخشی از قانون‌گذاران جذاب باشد؛ زیرا هم امکان اعمال محدودیت بر عملیات تهاجمی را فراهم می‌کند و هم نگرانی‌ها درباره ذخایر تسلیحاتی آمریکا را کاهش می‌دهد. بااین‌حال، درخواست دولت ترامپ برای افزایش ۳۵۰ میلیارد دلاری بودجه دفاعی، اختلافات بر سر هزینه‌های نظامی را پیچیده‌تر کرده است.

مناقشه کنونی تنها به سیاست خارجی آمریکا مربوط نیست. اختلاف بر سر بودجه جنگ می‌تواند تصویب اعتبارات دستگاه‌های دولتی را نیز به تأخیر بیندازد و زمینه تعطیلی بخشی از خدمات عمومی را فراهم کند. دموکرات‌ها از یک سو می‌خواهند به نارضایتی رأی‌دهندگان از جنگ پاسخ دهند و از سوی دیگر، نگران پیامدهای سیاسی و اقتصادی تعطیلی دولت هستند.

در نهایت، سرنوشت این طرح به توانایی دو حزب برای دستیابی به توافقی بستگی دارد که هم اختلافات درباره اختیارات جنگی رئیس‌جمهوری را مدیریت کند و هم مانع بحران تازه بودجه‌ای شود.

آنچه اکنون روشن است، تبدیل شدن جنگ ایران به یکی از محورهای اصلی کشمکش قدرت میان کنگره و کاخ سفید است.

خبر

دلیل برکناری مدیر ملی سایبری کاخ سفید

شان کرنکراس، مدیر ملی سایبری کاخ سفید، دولت دونالد ترامپ را ترک می‌کند. این تغییر پس از آن رخ می‌دهد که قطعی‌های گسترده فناوری، شرکت‌های خصوصی و نهادهای دولتی را تحت تأثیر قرار داد و بحث‌ها درباره نقش هوش مصنوعی در این اختلال‌ها شدت گرفت.

به گزارش ایسنا، یک مقام کاخ سفید روز پنجشنبه تایید کرد که شان کِرنکراس، مدیر ملی سایبری کاخ سفید، در پی اختلال‌ها در حوزه فناوری که بخش‌های خصوصی و دولتی را تحت تاثیر قرار داد، دولت دونالد ترامپ را ترک می‌کند.

شبکه ان‌بی‌سی نیوز گزارش داد: یک منبع آگاه نزدیک به کاخ سفید که با ان‌بی‌سی نیوز صحبت کرد، کرنکراس توسط کرستن اِی دیویس که در حال حاضر به عنوان مدیر ارشد اطلاعات وزارت جنگ فعالیت می‌کند، جایگزین خواهد شد. به گفته این منبع، دیویس به عنوان سرپرست خدمت خواهد کرد. درعین حال این سمت نیازمند تایید سنا است.

کرنکراس از اوت ۲۰۲۵ به عنوان رئیس دفتر مدیر ملی سایبری خدمت کرده است. این دفتر بر تمام سیاست‌ها و راهبردهای امنیت سایبری دولت نظارت دارد.

او به طور مستقیم در بررسی‌های کاخ سفید درباره سیاست هوش مصنوعی نقش داشته است، از جمله پس از آن‌که هاوارد لاتنیک، وزیر بازرگانی در تابستان به دلیل نگرانی‌های امنیت ملی به آنتروپیک دستور داد دو سیستم هوش مصنوعی قدرتمند خود را حذف کند.

کناره‌گیری او در حالی انجام می‌شود که نگرانی‌های فزاینده‌ای درباره خطرات بالقوه هوش مصنوعی در آمریکا، به‌ویژه پس از مجموعه‌ای از حملات سایبری جنجال‌برانگیز و تلاش‌های موفق یا ناموفق علیه وبگاه‌ها دولتی وجود دارد.

این اتفاق همچنین پس از موجی از قطعی‌های فناوری رخ می‌دهد که در هفته‌های اخیر چندین شرکت را در بخش‌های مختلف دولتی و خصوصی تحت تاثیر قرار داد؛ یکی از آن‌ها باعث شد اداره هوانوردی فدرال دستور توقف پرواز در سراسر کشور را صادر کند.

مشکلات فناوری باعث شده قانون‌گذاران و افکار عمومی این پرسش را مطرح کنند که آیا مدل‌های هوش مصنوعی عامل آن‌ها بوده‌اند یا نه. مقامات اطلاعاتی آمریکا، از جمله جی کالیتون، مدیر اطلاعات ملی، اینکه حملات سایبری پشت این قطعی‌ها بوده باشد را رد کرده‌اند. هرچند برخی گفته‌اند ممکن است هوش مصنوعی نقش داشته باشد.

نقش‌های قبلی کرنکراس در کاخ سفید شامل مشاور ارشد رئیس کارکنان کاخ سفید در دوره اول دولت دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا بود.

دیویس در پیامی در صفحه کاربری خود در ایکس درباره سمت جدید خود نوشت: «کشور ما در تقاطع فناوری‌های آنالوگ، دیجیتال و کوانتومی قرار دارد و شیوه زندگی آمریکایی ما به طور فزاینده‌ای به هم پیوسته می‌شود. فرصت ما این است که برای نسل‌های آینده بر چشم‌انداز سایبری تسلط پیدا کنیم اما تنها اگر زیرساخت‌هایی که کشور بزرگ ما بر آن استوار است را نوسازی کنیم، تاب‌آوری را در آن‌ها ایجاد کنیم، همچنین استعداد سایبری برای آینده خود پرورش دهیم.»

او نوشت: «ما تحت رهبری رئیس‌جمهور ترامپ آینده فناوری امن‌تر، تاب‌آورتر و قدرتمندتری خواهیم داشت.»

منبع نزدیک به کاخ سفید گفت که دیویس تیم امنیت سایبری رئیس‌جمهور را تقویت خواهد کرد که شامل جی کالیتون، مدیر اطلاعات ملی، مایکل کراتسیوس، مدیر دفتر سیاست علم و فناوری، و مارکو روبیو، وزیر امور خارجه است که همچنین به عنوان مشاور امنیت ملی خدمت می‌کند.

بیانیه مشترک ایران، چین و روسیه درباره شروط ازسرگیری بازرسی‌های هسته‌ای

جمهوری اسلامی ایران، چین و روسیه در بیانیه‌ای مشترک در نشست شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی تأکید کردند که ازسرگیری کامل فعالیت‌های راستی‌آزمایی آژانس در ایران، منوط به پایان همه‌جانبه خصومت‌ها، رفع تمامی تهدیدهای تجاوز مجدد و ارائه تضمین‌های معتبر برای جلوگیری از تکرار حملات است.

به گزارش ایسنا، نمایندگی فدراسیون روسیه روز چهارشنبه، ۱۸ نوامبر ۲۰۲۶ (۲۷ آبان ۱۴۰۵)، در جریان نشست شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در وین، بیانیه مشترک جمهوری اسلامی ایران، جمهوری خلق چین و فدراسیون روسیه را در چارچوب بررسی بند ۳(f) دستور کار این نشست با عنوان «اجرای موافقت‌نامه پادمان‌های معاهده منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای در جمهوری اسلامی ایران» قرائت کرد.

سه کشور در این بیانیه ضمن تأکید بر غیرقانونی بودن تجاوزات نظامی و تهدیدها علیه ایران و تأسیسات هسته‌ای این کشور، اعلام کردند که این اقدامات شرایط ضروری برای اجرای فعالیت‌های راستی‌آزمایی آژانس را مختل کرده و اعتبار، یکپارچگی و اثربخشی نظام پادمانی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی را به خطر انداخته‌اند.

ایران، چین و روسیه همچنین با اشاره به همکاری ایران با آژانس در زمینه بازرسی‌های نیروگاه هسته‌ای بوشهر در سال ۲۰۲۶، تأکید کردند که گفت‌وگو و تعامل سیاسی و دیپلماتیک مبتنی بر احترام متقابل، تنها گزینه عملی و قابل اتکا برای حل مسائل موجود است.

متن کامل بیانیه مشترک ایران، چین و روسیه به شرح زیر است:

«این بیانیه مشترک از طرف جمهوری خلق چین، جمهوری اسلامی ایران و فدراسیون روسیه ارائه می‌شود.

۱. ما تأکید می‌کنیم که حملات نظامی و تهدیدها علیه ایران و تأسیسات هسته‌ای آن، ممنوعیت تهدید یا توسل به زور مندرج در منشور سازمان ملل متحد را نقض می‌کنند؛ شرایط ضروری برای انجام فعالیت‌های راستی‌آزمایی آژانس را مستقیماً تضعیف می‌کنند و اعتبار، یکپارچگی و اثربخشی نظام پادمانی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی را به خطر می‌اندازند.

۲. ما همچنین تأکید می‌کنیم که حملات نظامی علیه تأسیسات هسته‌ای تحت پادمان ایران و تداوم تهدیدهای جدی برای انجام اقدامات تجاوزکارانه مجدد، اجرای عادی اقدامات پادمانی در ایران را عملاً ناممکن ساخته و شرایطی استثنایی ایجاد کرده‌اند. این وضعیت همچنان عامل تعیین‌کننده‌ای است که باید در بررسی هرگونه فعالیت راستی‌آزمایی آژانس در ایران مورد توجه قرار گیرد.

این اقدامات غیرقانونی، پیامدهای آن‌ها و تهدید مستمر تجاوز مجدد، با اجرای عادی اقدامات پادمانی آژانس سازگار نیستند.

ما بر ضرورت توقف فوری و قطعی این اقدامات و تهدیدها برای احیای شرایط لازم جهت ایفای مسئولیت‌های راستی‌آزمایی آژانس تأکیدمی‌کنیم.

۳. در همین حال، اصرار بی‌قیدوشرط بر اجرای عادی اقدامات پادمانی در این تأسیسات، بدون توجه مقتضی به موانع عینی ناشی از اقدامات تجاوزکارانه و تداوم تهدید به توسل به زور، کمکی به ازسرگیری کامل فعالیت‌های راستی‌آزمایی آژانس در ایران نمی‌کند.

ما بار دیگر تأکید می‌کنیم که ازسرگیری این فعالیت‌ها منوط به پایان همه‌جانبه خصومت‌ها، رفع تمامی تهدیدهای تجاوز مجدد و ارائه تضمین‌های معتبر مبنی بر عدم تکرار چنین حملاتی یا تهدید به انجام آن‌هاست.

۴. ما خاطرنشان می‌کنیم که با وجود این شرایط فوق‌العاده و دشوار، ایران مجوز انجام تمامی بازرسی‌های برنامه‌ریزی‌شده آژانس در نیروگاه هسته‌ای بوشهر در سال ۲۰۲۶ را صادر کرده است؛ موضوعی که در گزارش مدیرکل نیز منعکس شده است.

این اقدام، با وجود موانع جدی و تهدیدهای مستمر به توسل به زور علیه ایران، نشان‌دهنده پایبندی مستمر این کشور به اجرای تعهدات پادمانی خود و همکاری مبتنی بر حسن نیت با آژانس است.

۵. تعامل سیاسی و دیپلماتیک و گفت‌وگو بر اساس اصل احترام متقابل، همچنان تنها گزینه عملی و قابل تحقق است.

ما از تمامی طرف‌های ذی‌ربط می‌خواهیم رویکردهایی مسئولانه، متوازن و سازنده اتخاذ کنند و گام‌های عملی برای تسهیل همکاری میان ایران و آژانس بردارند و در عین حال از اقدامات یا مواضعی که چالش‌های موجود را تشدید کرده و شرایط ضروری برای تعامل و همکاری را بیش از پیش تضعیف می‌کند، خودداری کنند.»

